

Curses de braus i consciència

En una societat civilitzada com la nostra les posicions enfrontades en el debat sobre la supressió de les curses de braus només es poden entendre si s'enfoca de manera errònia: tant si és de manera intencionada com no, alguns pretenen presentar-lo com una nova confrontació identitària o nacional, quan és –o hauria d'ésser– una qüestió bàsicament de consciència, de moralitat. Per desgràcia, el propi Parlament ha contribuït a aquesta confusió, en haver protegit paradoxalment una activitat de caràcter similar –tot i que menys violenta– com són els correbous de les Terres de l'Ebre.

Si el que es pretén és bastir una base sòlida i irrefutable, caldria centrar el debat en la moral i la consciència. La qüestió elemental que s'hauria d'escatir no pot ésser més simple: és o no èticament admissible que el dolor d'un animal esdevingui espectacle? Aquesta és l'única, fonamental, pregunta que caldria plantejar-se, la resposta a la qual hauria de permetre als nostres parlamentaris i parlamentàries decidir lliurement, deixant-se guiar tan sols per la llum aclaridora de la seva consciència.

Només si s'aconsegueix centrar l'assumpte en la moral i la raó, en el sentit comú indispensable, arraconant els prejudicis, les passions i les posicions preses, serà possible prendre una decisió final que sigui moralment defensable. En aquesta qüestió, com en totes aquelles on el component ètic i la consciència han d'esdevenir l'element vertebrador, no són els sentiments, les passions o les preferències –totes elles lícites i igualment vàlides– les que han de guiar la decisió, sinó la raó. No és tant el que hom creu o sent, sinó allò que la consciència dicta que *s'ha de fer*, allò que és *moralment preferible*, per més que s'oposi a les pròpies creences o inclinacions personals.

Cal, abans de res, arraconar les discussions bizantines i absurdes, basades en gustos o preferències. A efectes morals o de consciència no té cap rellevància si les *corridas* són una tradició catalana, espanyola o uzbeka, si es tracta d'un espectacle d'arrels històriques consolidades, si altres animals també pateixen, si és un art, si és més o menys bell, si ha estat inspiració de més o menys grans artistes, si dona o deixa de donar feina a tanta o tanta altra gent...

Aquestes consideracions, i moltes altres que s'han sentit al llarg dels darrers dies –algunes d'elles de marcat caire surrealista– tenen totes elles la seva importància, el seu valor i la seva justificació en la vida quotidiana, en l'àmbit pragmàtic, però no pas en el moral. En l'esfera moral, aquell àmbit superior que precisament ens diferencia i situa per damunt de la resta dels animals, no compta el que ha estat o el que és, sinó *el que hauria d'ésser!*

Per aquest motiu convindria que, encara que fos tan sols per uns dies, tots els nostres diputats i diputades deixessin de banda els sentiments nacionals i se sentissin –com prediquen aquells que tenen un estat al darrera per a emparar-los– ciutadans del món. Si això els requereix un gran esforç, potser podrien limitar-se a tractar d'imaginar-se que són, per dir alguna cosa,... canaris! Que són membres del parlament de *Las Islas*, on la identitat nacional no és objecte de discussió... ni les curses de brau tampoc!

dissabte, 6 de març del mmx

© Cesc Serrahima 2o1o
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

